

AGATHA CHRISTIE

Οι άθλοι του Ηρακλή

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι άθλοι του Ηρακλή**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Labours of Hercules*

Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2014

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Μπαρουζής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1947. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εισαγωγής: John Curran, 2014.

© "The Capture of Cerberus" original unpublished version: Mathew Prichard, 1939.

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Οι άθλοι του Ηρακλέους» τ. Α΄ και τ. Β΄

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3180-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3181-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Οι άθλοι του Ηρακλή

Μετάφραση: Χρήστος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

*Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξημέρες
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
N ή M;
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
Οι άθλοι του Ηρακλή
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών*

*Στον ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΚΟΡΚ,
τους άθλους του οποίου για λογαριασμό
του Ηρακλή Πουαρό εκτιμώ βαθιά
και του αφιερώνω με αγάπη αυτό το βιβλίο*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή του Τζον Κάραν	11
Πρόλογος της συγγραφέως	21
Εισαγωγή	23
1. Το Λιοντάρι της Νεμέας	31
2. Η Λερναία Ύδρα	60
3. Το Ελάφι της Αρκαδίας	87
4. Ο Ερυμάνθιος Κάπρος	107
5. Οι Στάβλοι του Αυγεία	132
6. Οι Συμφαλίδες Όρνιθες	154
7. Ο Ταύρος της Κρήτης	177
8. Τα Άλογα του Διομήδη	207
9. Η Ζώνη της Ιππολύτης	228
10. Το Κοπάδι του Γηρυόνη	246
11. Τα Μήλα των Εσπερίδων	269
12. Η Αιχμαλώτιση του Κέρβερου	287
<i>Παράρτημα: «Η Αιχμαλώτιση του Κέρβερου» – Αρχική, αδημοσίευτη εκδοχή</i>	<i>319</i>

Οι άθλοι του Ηρακλή:
Εισαγωγή
του Τζον Κάραν

Τον Αύγουστο του 1948 η Άγκαθα Κρίστι έγραψε ιστορία ως συγγραφέας, όταν σε μία μέρα δημοσιεύτηκαν ένα εκατομμύριο αντίτυπα των βιβλίων της σε χαρτόδετη έκδοση από την Penguin –100.000 αντίτυπα για καθέναν από τους δέκα τίτλους. Το εγχείρημα αποδείχθηκε τόσο επιτυχημένο, που επαναλήφθηκε πέντε χρόνια αργότερα, αυτή τη φορά με δέκα τίτλους προσωπικής της επιλογής· για καθέναν έγραψε έναν ειδικό «Πρόλογο». Στη δεύτερη αυτή φουρνιά ανήκαν οι *Άθλοι του Ηρακλή* και στον Πρόλογο η Κρίστι αποκάλυψε την πηγή έμπνευσης πίσω από τα διηγήματα: «Το βαφτιστικό όνομα του Πουαρό έκανε τη συγγραφή αυτής της σειράς διηγημάτων ακαταμάχητη». Καθώς άλλη μια φορά σχεδιάζει να αποσυρθεί από την ενεργό δράση και να ασχοληθεί με την καλλιέργεια κολοκύθων, ο Πουαρό γοητεύεται από την ιδέα ορισμένων προσεκτικά επιλεγμένων υποθέσεων που θα αποτελέσουν το κύκνειο άσμα του. Αποφασίζει, λοιπόν, να αναλάβει μόνο υποθέσεις που παρουσιάζουν ομοιότητες με τους άθλους του ξακουστού μυθολογικού ήρωα, με τον οποίο μοιράζεται το ίδιο όνομα, υπό την προϋπόθεση ότι οι σύγχρονοι αυτοί άθλοι θα παρουσιάζουν συμβολική αντιστοιχία με τους κλασικούς. Συνεχίζοντας, η δημιουργός του Πουαρό εξηγεί ότι άρχισε τα διηγήματα με «φρενήρη ενθουσιασμό – ο οποίος σύντομα υποχώρησε μπροστά

στις απρόοπτες δυσκολίες». Για παράδειγμα, ορισμένες ιστορίες, όπως *Το Λιοντάρι της Νεμέας*, *Η Λερναία Ύδρα* και *Ο Ταύρος της Κρήτης*, ήταν απλές και, μάλιστα, αποτελούν τυπικές ιστορίες μυστηρίου της Κρίστι. Και συνέχισε: «Ορισμένοι όμως άθλοι αποτέλεσαν πραγματική πρόκληση επινοητικότητας. Ο *Ερυμάνθιος Κάπρος* μου αντιστάθηκε για πολύ καιρό – το ίδιο και η *Ζώνη της Ιππολύτης*, ενώ με τον τελευταίο άθλο, την *Αιχμαλώτιση του Κέρβερου*, παραδόθηκε ολοκληρωτικά στην απελπισία. Αδυνατούσα να σκεφτώ μια κατάλληλη ανάπτυξη του τίτλου. Μάλιστα, επί έξι μήνες εγκατέλειψα εντελώς το εγχείρημα».

Ιδιοφυείς στη σύλληψη, στον σχεδιασμό της πλοκής και στην εκτέλεση, οι *Άθλοι του Ηρακλή* δεν είναι μόνο η σπουδαιότερη συλλογή διηγημάτων της Άγκαθα Κρίστι, αλλά μία από τις ευρηματικότερες συλλογές στην ιστορία του αστυνομικού διηγήματος. Οι ιστορίες διαφέρουν αισθητά σε τόνο και ύφος, από τη νοσταλγική ιστορία αγάπης του *Ελαφιού της Αρκαδίας*, με την ανατροπή ως ίδιον της συγγραφέως, στο πιο ανάλαφρο *Λιοντάρι της Νεμέας*, και από το θρίλερ με τις διεθνείς προεκτάσεις του *Ερυμάνθιου Κάπρου*, στη δηλητηρίαση που συμβαίνει σε ένα χωριό της επαρχίας στη *Λερναία Ύδρα*. Διασκεδαστικές σκηνές του Πουαρό να υποφέρει σε ένα ξενοδοχείο στα δυτικά της Ιρλανδίας εναλλάσσονται με τρομακτικές σκηνές ενός εγκληματία να απειλεί τον βραχύσωμο Βέλγο με το ξυράφι του· συγκινητικές ιστορίες –του απλοϊκού νεαρού που αναζητά την πραγματική αγάπη– ακολουθούνται από χιουμοριστικές περιγραφές του Πουαρό να περιστοιχίζεται από ένα τσούρμο νεαρές μαθήτριες. Εξίσου εντυπωσιακό είναι το εύρος των εγκληματικών πράξεων που καλείται να αντιμετωπίσει ο σύγχρονος Ηρακλής: φόνος, απαγωγή, λαθρεμπορία, απάτη, διακίνηση ναρκωτικών, συκοφαντία και εκβιασμός. Η ποικιλομορφία αυτή αντανακλάται και στο γεγονός ότι διαδραματίζονται σε διεθνές σκηνικό· εκτός από τις υποθέσεις στο Ηνωμένο Βασίλειο, οι έρευνες φέρνουν τον Πουαρό στη Γαλλία, στην Ιταλία, στην Ιρλανδία, στην Ελβετία και την... Ερζοσλοβακία.

Οι αλληγορίες που χρησιμοποιούνται στα διηγήματα είναι ευρηματικές – οι κακές γλώσσες αντιπροσωπεύουν την πολυκέφαλη έχιδνα, τη Λερναία Ύδρα του Ηρακλή: μια σειρά κακοήθη δημοσιεύματα σε μια σκανδαλοθηρική εφημερίδα συμβολίζουν τους γεμάτους κόπρο Στάβλους του Αυγεία: τα Μήλα των Εσπερίδων είναι τα μήλα πάνω σε ένα ανεκτίμητο δισκοπότηρο του Τσελίνι. Πολλά από τα διηγήματα περιέχουν περισσότερους από έναν συμβολισμούς: Στον *Ερυμάνθιο Κάπρο* συναντάμε έναν επικίνδυνο εγκληματία σε ένα χιονοσκέπαστο περιβάλλον, αντικατοπτρίζοντας έτσι τόσο το φυσικό τοπίο όσο και το ζώο του πρωτότυπου μύθου: στον *Ταύρο της Κρήτης* έχουμε έναν εξαιρετικά ρωμαλέο άνδρα, καθώς και, κυριολεκτικά, λεκάνες γεμάτες αίμα: στα *Μήλα των Εσπερίδων* τον Πουαρό βοηθά ο πληροφοριοδότης Άτλας που, όπως ο διάσημος συνονόματός του, σπκώνει το βάρος του Πουαρό στους ώμους του: τέλος, οι ζωηρές νεαρές μαθήτριες στο τέλος της *Ζώνης της Ιππολύτης* συγκρίνονται με τις Αμαζόνες του μύθου. Στις *Στυμφαλίδες Όρνιθες* τα χάλκινα κρόταλα του μυθολογικού Ηρακλή αντικαθιστά ο σύγχρονος (τότε) τηλεγραφος: τα χρυσά κέρατα του Ελαφιού της Αρκαδίας εμφανίζονται ως τα χρυσά μαλλιά της Κατρίνα και, όπως στη μυθολογική εκδοχή ο Ηρακλής δε σκοτώνει το ελάφι αλλά το επιστρέφει στην προστάτιδα του θεά Άρτεμη, έτσι και ο Ηρακλής Πουαρό επιστρέφει την Κατρίνα στον στοργικό Τεντ Ουίλιαμσον.

Στις σελίδες των 73 Σημειωματαρίων της Άγκαθα Κρίστι συναντάμε ασυνήθιστα εκτενείς σημειώσεις για αυτή την ευφάνταστη συλλογή διηγημάτων. Τα Σημειωματάρια, που χρονικά καλύπτουν ολόκληρη τη διάρκεια της συγγραφικής καριέρας της Dame Άγκαθα, περιέχουν σημειώσεις για την πλοκή σχεδόν όλων των μυθιστορημάτων της και των περισσότερων θεατρικών της, όμως οι σημειώσεις που αφορούν τα διηγήματά της είναι ελάχιστες. Οι Άθλοι συνιστούν εξαίρεση διότι, κατά πάσα πιθανότητα, απαιτούσαν περισσότερη έρευνα των πρωτότυπων μύθων και επεξεργασία τόσο των συμβολισμών όσο και των λεπτομερειών της πλοκής

απ' ό,τι τα συνήθη διηγήματα. Στο Σημειωματάριο 44 η Κρίστι καταγράφει λεπτομέρειες των πρωτότυπων αρχαιοελληνικών μύθων:

Λερναία Ύδρα – 9 κεφάλια που κάηκαν – τελευταίο κεφάλι κόπηκε και θάφτηκε

Η χαλκόπους Έλαφος – χρυσά κέρατα – χάλκινα πόδια – αφιερωμένη στην Άρτεμη – έναν χρόνο να την εντοπίσει

Ερυμάνθιος Κάπρος – συνδυασμός με τους Κενταύρους της Φολόης – τον παγίδευσε σε έναν χιονισμένο γκρεμό και τον αιχμαλώτισε ζωντανό

Στάβλοι του Αυγεία – Ποταμός ανοίγοντας τρύπες στους τοίχους Στυμφαλίδες Όρνιθες – Ανθρωποφάγα αρπακτικά. Ο Ηρ. τα ξετρυπώνει με τα χάλκινα κρόταλα και τα σκοτώνει με τα βέλη του

Ταύρος της Κρήτης – μανιασμένος ταύρος

Άλογα του Διομήδη (φοράδες) – άγριες – αλυσοδεμένες στις ταϊστρος – ο Ηρ. τις εξημερώνει

Ζώνη της Ιππολύτης – Η Ήρα διαδίδει φήμες και οι Αμαζόνες εξεγείρονται

Κοπάδι του Γηρυόνη – γίγαντας με τρία σώματα ή τρία κεφάλια – το φύλαγαν ο δικέφαλος σκύλος Όρθρος και ο Ευρυτίων

Μήλα των Εσπερίδων – ο Ηρ. υποβαστάζει τον ουρανό όσο ο Ά[τλας] παίρνει τα μήλα – ο Άτ. θέλει να τον ξεγελάσει, ύστερα ο Ηρ. ζητάει μαξιλάρι για τον ώμο – τον ξαναδίνει στον Άτ. και φεύγει. Η Γη είχε δώσει τα χρυσά μήλα στον Δία ως γαμήλιο δώρο – παραδίδει τα μήλα – επιστρέφονται στις Εσπερίδες

Κέρβερος – Κάθοδος στον Άδη – άοπλος – Κέρβερος επιστρέφει στον Άδη

Στις ακόλουθες σημειώσεις βλέπουμε ότι, προτού αρχίσει να αναπτύσσει πιο λεπτομερώς την πλοκή των επιμέρους ιστοριών, η Κρίστι πειραματίζεται με διάφορες ιδέες, πολλές από τις οποίες

συμπεριέλαβε –προβαίνοντας πολλές φορές σε αλλαγές– στα δημοσιευμένα διηγήματα:

Λέων της Νεμέας – απαγωγή σκύλου πεκινουά

Υδρα της Λέρνης – Λιβελλογράφος – ή σκάνδαλο σε επαρχιακή περιοχή – ένα άτομο

Λερναία Υδρα – Γυναίκα ύποπτη για φόνο του συζύγου της – (ετυμηγορία, ήταν ατύχημα!)

Ελάφι της Αρκαδίας – Χορεύτρια που εξαφανίζεται – νεαρός άνδρας – μπορεί ο Π. να τη βρει

Ερυμάνθιος Κάπρος – Εγκληματίας εντοπίζεται και συλλαμβάνεται – συμμορία ιπποδρόμου;

Στυμφαλίδες Όρνιθες – Νεαρός εκβιάζεται... από δύο γυναίκες

Στάβλοι του Αυγεία – Πολιτικό σκάνδαλο – Ηρακλής Πουαρό για να στρέψει αλλού την προσοχή – βάζει φοιτητή Ιατρικής να εμφανίσει πτώμα. Ψεύτικος φόνος; Κονδύλια κόμματος ή αρχαιολογική κλοπή;

Ταύρος της Κρήτης – Μανιακός δολοφόνος;

Άλογα του Διομήδη – εξημέρωση των γιων του; Μαθαίνοντάς τους για την αστυνομική έρευνα

Ζώνη της Ιππολύτης – διευθύντρια σχολής; Καθηγήτρια Οξφόρδης; Ανεκτίμητο χειρόγραφο;

Βόδια του Γηρυόνη – Παράξενη αίρεση – ξεσκέπασμα ηγέτη – ίσως το ποίμνιο κάποιου πάστορα

Μήλα των Εσπερίδων – Θησαυρός σε μοναστήρι – εξαφανίστηκε πριν από πολλά χρόνια – εκλάπη

Κέρβερος – Ιστορία με σκύλο; Ή κάποιον πεθαμένο – που επιστρέφει από τους νεκρούς

Όπως είναι εμφανές, μεγάλες αλλαγές έγιναν στα Άλογα του Διομήδη, ενώ τα δύο «προβληματικά» διηγήματα, *Ο Ερυμάνθιος Κάπρος* και *Η Ζώνη της Ιππολύτης*, άλλαξαν αρκετά· η *Αιχμαλώτιση του Κέρβερου*, ο άθλος που σχεδόν κατέβαλε την Κρίστι, είναι

πολύ διαφορετικός στη δημοσιευμένη συλλογή και η γένεσή του ήταν πολύ πιο περιπλοκή.

Έντεκα από τις ιστορίες δημοσιεύτηκαν πρώτη φορά, σε διάστημα περίπου ενός έτους, στο διάσημο περιοδικό *Strand*. Το *Λιοντάρι της Νεμέας* δημοσιεύτηκε τον Νοέμβριο του 1939 και ακολούθησαν τα υπόλοιπα διηγήματα, με την ίδια σειρά που εμφανίζονται στο βιβλίο, μέχρι τα *Μήλα των Εσπερίδων* τον Σεπτέμβριο του 1940. Εντελώς ανεξήγητα, το τελευταίο διήγημα, *Η Αιχμαλώτιση του Κέρβερου*, δε δημοσιεύτηκε ποτέ στο περιοδικό. Ο εκδοτικός οίκος Collins Crime Club δημοσίευσε τελικά τους *Άθλους του Ηρακλή* σε σκληρόδετη έκδοση τον Σεπτέμβριο του 1947, με ένα επιπρόσθετο εισαγωγικό κεφάλαιο που εξηγούσε το σκεπτικό του Πουαρό.

Έχοντας αναφέρει στον πρόλογο της έκδοσης Christie Million του 1953 των *Άθλων του Ηρακλή* ότι σταμάτησε τη συγγραφή της *Αιχμαλώτισης του Κέρβερου* για έξι μήνες, η Κρίστι συνέχισε: «Και ξαφνικά, η ιδέα μου ήρθε μια μέρα που ανέβαινα τις κυλιόμενες σκάλες στο μετρό. Από τον ενθουσιασμό μου τις ανεβοκατέβηκα γύρω στις οκτώ φορές και έπειτα, στον δρόμο για το σπίτι, παραλίγο να με χτυπήσει λεωφορείο!» Παρότι αυτό μπορεί να ισχύει (και όντως η αρχική εμφάνιση του Πουαρό στην εκδοχή της ιστορίας που δημοσιεύτηκε στη συλλογή διηγημάτων γίνεται στον σταθμό Πικαντίλι του μετρό), δεν αντικατοπτρίζει όλη την αλήθεια.

Στις 12 Ιανουαρίου 1940, όταν το *Ελάφι της Αρκαδίας* εμφανιζόταν στα σταντ των εφημεριδοπωλείων, ο Έντμουντ Κορκ, ατζέντης της Κρίστι, στον οποίο είχε αφιερώσει τη συλλογή, της έγγραψε για τον επικείμενο δωδέκατο άθλο, εξηγώντας ότι θεωρούσε πως το περιοδικό δε θα τον δημοσίευε. Το περιοδικό *Strand* είχε ήδη πληρώσει 1.200 λίρες Αγγλίας για τις ιστορίες ως είχαν και, αν αποφάσιζαν να μη δημοσιεύσουν μία από αυτές –όπως μάλλον άφησαν να εννοηθεί στον Κορκ–, δεν είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν κάποιο άλλο διήγημα για να την αντικαταστήσουν. Της πρότεινε να σκεφτεί να γράψει ένα διήγημα στη θέση του για όταν θα δημοσίευε το βιβλίο. Στις 12 Νοεμβρίου 1940, αφού το *Strand*

είχε κυκλοφορήσει δίχως τον τελευταίο *Άθλο του Ηρακλή*, η Κρίστι έγραψε στον Κορκ να της επιστρέψει την «ιστορία του Κέρβερου» προκειμένου «να γράψει μία καινούργια». Όμως, για να παραδώσει τελικά τη δεύτερη αυτή εκδοχή, χρειάστηκε να φτάσουμε στις 23 Ιανουαρίου 1947 (δηλαδή αρχές του έτους που δημοσιεύτηκε το βιβλίο), οκτώ χρόνια μετά τη συγγραφή των υπόλοιπων έντεκα διηγημάτων.

Το μυστήριο γύρω από τη μη δημοσίευση της πρωτότυπης ιστορίας λύθηκε τελικά σχεδόν εβδομήντα χρόνια αργότερα, όταν βρήκα το πρωτότυπο δακτυλογραφημένο κείμενο που απορρίφθηκε. Ενώ δούλευα στο Γκρίνγουεϊ Χάουζ, το σπίτι που διατηρούσε από το 1938 η Dame Άγκαθα στο Ντέβον, προτού ανακηρυχθεί μνημείο ιστορικής σημασίας από το National Trust, βρήκα ένα διήγημα στοιβαγμένο με τους υπόλοιπους *Άθλους*, η πρώτη γραμμή του οποίου –*Ο Ηρακλής Πουαρό ήπια μια γουλιιά από το απεριτίφ του και αγνάντεψε τη Λίμνη της Γενεύης*– μου ήταν άγνωστη. Εξετάζοντάς το προσεκτικά, συνειδητοποίησα πως είχα μπροστά μου όχι μόνο το πρώτο «καινούργιο» διήγημα του Πουαρό της τελευταίας τριακονταετίας (από τον θάνατό του το 1975 στο *Αυλαία*), αλλά και την εξήγηση για τον «χαμένο» *Άθλο*. Το σύντομο δακτυλογραφημένο κείμενο ήταν κρυμμένο σε κοινή θέα σε ένα ράφι στο Γκρίνγουεϊ Χάουζ όσο η Άγκαθα Κρίστι ήταν ακόμη εν ζωή, αλλά και μετά τον θάνατό της. Μου ήρθε στον νου η αρχή στην οποία βασίζεται ένα από τα σπουδαιότερα μυθιστορήματα της βασίλισσας του εγκλήματος: Πού κρύβεις ένα διήγημα; Απάντηση: Σε μια στοίβα με διηγήματα!

Όπως αναφέρθηκε νωρίτερα, το Σημειωματάριο 44 περιέχει τις περισσότερες σημειώσεις για τα δώδεκα διηγήματα. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι η ανάπτυξη της πλοκής και η ολοκλήρωσή τους ήταν ταυτόχρονη, αλλά, αν τα εξετάσει κανείς προσεκτικότερα υπό το φως της ανακάλυψης του εναλλακτικού δωδέκατου *Άθλου* και της αλληλογραφίας του 1940 με τον Έντμουντ Κορκ, είναι πιθανόν ότι λένε μια διαφορετική ιστορία. Οι αρχικές σημειώ-

σεις για τα τελευταία έξι διηγήματα αρχίζουν όλες, και ορισμένες τελειώνουν, σε δεξιές σελίδες του Σημειωματαρίου, με την αριστερή να αφήνεται κενή, και ακολουθούν τη σειρά με την οποία δημοσιεύτηκαν στο βιβλίο. Οι σημειώσεις για την πρώτη, αδημοσίευτη, εκδοχή της *Αιχμαλώτισης του Κέρβερου* ακολουθούν το ίδιο πρότυπο. Όμως οι σημειώσεις για τη μεταγενέστερη εκδοχή που δημοσιεύτηκε ως μέρος της συλλογής έχουν γραφτεί, με διαφορετικό μελάνι και ελαφρώς διαφορετικό γραφικό χαρακτήρα, σε μία αριστερή σελίδα, στριμωγμένες ανάμεσα σε εκείνες για τα *Άλογα του Διομήδη* και για το *Κοπάδι του Γηρυόνη*, χωρίς να ακολουθούν τη σειρά των διηγημάτων. Δεν είναι παράλογο να υποθέσουμε πως, όταν της ήρθε η έμπνευση για την εναλλακτική ιστορία, η Κρίστι ανέτρεξε στις αρχικές σημειώσεις της και έγραψε την καινούργια της ιδέα όσο το δυνατόν πιο κοντά στις σημειώσεις της πρωτότυπης ιστορίας. Μία επιπλέον ένδειξη που φαίνεται να επιβεβαιώνει το πιθανό αυτό σενάριο είναι ότι οι μεταγενέστερες σημειώσεις είναι γραμμένες με σιλό, ενώ οι αρχικές, όπως και όλων των *Άθλων*, με μολύβι.

Αναμφίβολα η πολιτική κατάσταση της εποχής (1939/40) και η έμμεση αλλά προφανής αναφορά στον Αδόλφο Χίτλερ στο κεφάλαιο III της ιστορίας ήταν ο βασικός (και πιθανότατα ο μόνος) λόγος πίσω από την απόρριψη της *Αιχμαλώτισης του Κέρβερου*. Το διήγημα είναι κατάφωρα πολιτικό από την πρώτη σελίδα, κάτι ασυνήθιστο για την Κρίστι, αναφέροντας όχι μόνο τον (τότε) επικείμενο πόλεμο, αλλά και τους προηγούμενους: «Ο πλανήτης βρισκόταν σε αναβρασμό – όλα τα κράτη σε διαρκή ένταση και επαγρύπνηση. Το πρώτο χτύπημα μπορεί να ερχόταν ανά πάσα στιγμή... και άλλη μια φορά η Ευρώπη θα βυθιζόταν στον πόλεμο». Αργότερα στο διήγημα μαθαίνουμε ότι «ο Αύγουστος Χέρτζλαϊν... Ήταν ο υπέρτατος δικτάτορας. Οι φιλοπόλεμοι λόγιοι του είχαν συσπειρώσει τη νεολαία της πατρίδας του και των συμμαχικών χωρών, πυρπολώντας το κλίμα στην Ευρώπη...» Και σε περίπτωση που υπέβασκε η οποιαδήποτε αμφιβολία, σύμφωνα με την περιγρα-

φή ο Χέρτζλαιν είχε «μικρό, στρόγγυλο κεφάλι και στενό σκούρο μουστάκι».

Αυτό αντανακλούσε, σε ανησυχητικό βαθμό, την κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο πραγματικός κόσμος και ο πλέον διαβόητος ηγέτης του το 1939 – πολύ πριν επινοηθεί η έκφραση, ήταν κάτι πολιτικά μη ορθό. Τον λόγο που η Κρίστι έγραψε αυτό το διήγημα δε θα τον μάθουμε ποτέ, καθώς στα υπόλοιπα έργα της συναντάμε ελάχιστα στοιχεία που δείχνουν ότι ήταν πολιτικοποιημένη. Οι αναφορές σε πολιτικούς ή στην πολιτική γενικότερα είναι, στην καλύτερη περίπτωση, αποσπασματικές και σποραδικές. Και όταν εμφανίζεται όντως κάποιος πολιτικός όπως, για παράδειγμα, στο *Murder in the Mews* (1936) ή στο *One, Two, Buckle My Shoe* (1940), συχνά η απεικόνιση κάθε άλλο παρά κολακευτική είναι. Σε συνέντευξή της που παραχώρησε στους εκδότες της στην Ιταλία, τον οίκο Mondadori, λίγο μετά τη δημοσίευση του *Passenger to Frankfurt* (1970), ομολόγησε: «Δεν είχα ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για την πολιτική». Κατά τρόπο ειρωνικό, το Κεφάλαιο 17 του συγκεκριμένου μυθιστορήματος περιέχει μία όχι και τόσο σύντομη αναφορά στη βασική ιδέα πάνω στην οποία στηρίχθηκε το διήγημα του *Κέρβερου*. Υπάρχει περίπτωση, τριάντα χρόνια μετά την απόρριψή της, η Κρίστι να έφερε ξανά στην επιφάνεια την ιδέα της και να την ενσωμάτωσε σε ένα πολύ διαφορετικό –αλλά πιο πολιτικό– βιβλίο: επίσης, ότι, καιρό αφότου το *Strand* σταμάτησε να εκδίδεται, ήταν εκείνη που γέλασε τελευταία...

Η αρχική εκδοχή της *Αιχμαλώτισης του Κέρβερου* εμφανίστηκε πρώτη φορά σε έντυπη μορφή, εβδομήντα χρόνια μετά τη συγγραφή του, στο βιβλίο μου *Agatha Christie's Secret Notebooks* (2009). Τώρα, πρώτη φορά συμπεριλαμβάνεται στη νέα αυτή έκδοση των *Άθλων του Ηρακλή* μαζί με τα αρχικά διηγήματα που τη συντρόφευαν. Στον Πρόλογο ο Πουαρό διαβάζει για τον «Ηρακλή, ένδοξο ήρωα, ο οποίος, αφού απεβίωσε, κατετάγη ανάμεσα στους θεούς, λαμβάνοντας αντίστοιχες τιμές». Αναμφίβολα, με τη συνήθη ταπεινοφροσύνη του, θα έσπευδε να επισημάνει ότι, έχοντας φέρει εις

πέρας δεκατρείς, αντί για δώδεκα, υποθέσεις, ο σπουδαίος Ηρακλής Πουαρό είναι άξιος αντίστοιχης αποθέωσης, άποψη που θα έβρισκε σύμφωνους τους περισσότερους θαυμαστές της Κρίστι.

Πρόλογος της συγγραφέως

Το Βαφτιστικό όνομα του Πουαρό έκανε τη συγγραφή αυτής της σειράς διηγημάτων ακαταμάχητη. Άρχισα με φρενήρη ενθουσιασμό – ο οποίος σύντομα υποχώρησε μπροστά στις απρόοπτες δυσκολίες. Ορισμένες ιστορίες πρακτικά γράφτηκαν μόνες τους – το *Λιοντάρι της Νεμέας*, για παράδειγμα, και η *Λερναία Ύδρα*. Ο *Ταύρος της Κρήτης*, επίσης, εξελίχθηκε με τον πλέον φυσικό τρόπο. Ορισμένοι όμως άθλοι αποτέλεσαν πραγματική πρόκληση επινοητικότητας. Ο *Ερυμάνθιος Κάπρος* μού αντιστάθηκε για πολύ καιρό – το ίδιο και η *Ζώνη της Ιππολύτης*, ενώ με τον τελευταίο άθλο, την *Αιχμαλώτιση του Κέρβερου*, παραδόθηκε ολοκληρωτικά στην απελπισία. Αδυνατούσα να σκεφτώ μια κατάλληλη ανάπτυξη του τίτλου. Μάλιστα, για έξι μήνες εγκατέλειψα εντελώς το εγχείρημα.

Και ξαφνικά, η ιδέα μού ήρθε μια μέρα που ανέβαινα τις κυλιόμενες σκάλες στο μετρό. Από τον ενθουσιασμό μου τις ανεβοκατέβηκα γύρω στις οκτώ φορές και έπειτα, στον δρόμο για το σπίτι, παραλίγο να με χτυπήσει λεωφορείο! Το ασφαλέστερο και πλέον ικανοποιητικό μέρος για να πλάσεις μια ιστορία είναι η κουζίνα. Οι καθαρά μηχανικές κινήσεις βοηθούν τη ροή των ιδεών και πόσο ευχάριστο είναι να διαπιστώνεις ότι τελείωσες την αγγαρεία σου χωρίς να θυμάσαι καν να την κάνεις! Προσωπικά συστήνω ανεπιφύλακτα τα οικιακά σε όσους επιδίδονται σε δημιουργική σκέψη. Σε αυτά δεν περιλαμβάνεται το μαγείρεμα, γιατί το μαγείρεμα είναι από μόνο του δημιουργικό – και πολύ πιο διασκεδαστικό από τη συγγραφή, αλλά, δυστυχώς, όχι εξίσου καλά αμειβόμενο.

Άγκαθα Κρίστι
1953

Εισαγωγή

Το διαμέρισμα του Ηρακλή Πουαρό είχε μοντέρνα επίπλωση. Οι λεπτομέρειες από χρώμιο έλαμπαν. Οι πολυθρόνες, αν και πλούσια γεμισμένες, ήταν τετράγωνες με αυστηρό στιλ.

Σε μία από αυτές –στη μέση ακριβώς του μαξιλαριού– καθόταν με κομπόττα ο Ηρακλής Πουαρό. Απέναντί του, σε μια άλλη πολυθρόνα, καθόταν ο δρ Μπάρτον, εταίρος του Κολεγίου Ολ Σολς, κι έπινε με ικανοποίηση ένα ποτήρι από το Σατό Μουτόν Ροσίλντ του Πουαρό. Δεν είχε τίποτα το κομψό πάνω του. Ήταν στρουμπουλός, ατημέλητος και το καλοσυνάτο, κοκκινωπό πρόσωπό του χαμογελούσε κάτω από τα φουσκωτά λευκά μαλλιά του. Είχε ένα βαθύ γέλιο και την κακή συνήθεια να ρίχνει παντού πάνω του και γύρω του τη στάχτη από το τσιγάρο του. Μάτια ο Πουαρό τον περικύκλωνε με τασάκια.

Ο δρ Μπάρτον ρωτούσε κάτι.

«Πες μου», είπε. «Γιατί Ηρακλής;»

«Εννοείς το βαφτιστικό μου;»

«Ναι, δεν είναι χριστιανικό», διαμαρτυρήθηκε. «Αναμφίβολα είναι παγανιστικό. Αλλά γιατί; Αυτό θέλω να μάθω. Επιθυμία του πατέρα; Καπρίτσιο της μητέρας; Οικογενειακοί λόγοι; Αν θυμάμαι καλά... παρότι η μνήμη μου έχει ατονήσει... είχες έναν αδελφό που λεγόταν Αχιλλέας, έτσι δεν είναι;»

Ο νους του Πουαρό ανέτρεξε στις λεπτομέρειες της καριέρας του Αχιλλέα Πουαρό. Είχαν συμβεί όντως όλα αυτά;

«Για λίγο καιρό μόνο», απάντησε.

Ο δρ Μπάρτον άλλαξε διακριτικά θέμα.

«Οι άνθρωποι πρέπει να προσέχουν περισσότερο τι ονόματα δίνουν στα παιδιά τους», συλλογίστηκε. «Έχω βαφτιστήρες. Ξέρω. Μπλανς λέγεται η μία... και είναι μελαχρινή σαν Τσιγγάνα! Ύστερα είναι η Ντίαρντρη, απ' την *Ντίαρντρη των θλίψεων*... που βγήκε μες στην τρελή χαρά. Όσο για τη μικρή Πέισενς*, καλύτερα να την είχαν πει Ιμπέισενς! Και η Άρτεμις... αχ, η Άρτεμις...» Ο καθηγητής κλασικών σπουδών ανατρίχιασε. «Ζυγίζει εβδομήντα έξι κιλά τώρα... και είναι μόλις δεκαπέντε! Λένε ότι είναι παιδικά παχάκια... αλλά εμένα δε μου φαίνονται έτσι τα πράγματα. Άρτεμις! Ήθελαν να τη βγάλουν Ελένη, αλλά πάτησα πόδι. Γνώριζα πόσο άσχημοι ήταν η μητέρα και ο πατέρας της! Και η γιαγιά της επίσης! Προσπάθησα να τους πείσω να την ονομάσουν Μάρθα ή Δορκάδα ή κάτι λογικό... αλλά μάταια... χάσιμο χρόνου. Οι γονείς είναι παράξενοι...»

Έβγαλε ένα πνιχτό γέλιο – το μικρό, παχουλό πρόσωπό του ζάρωσε. Ο Πουαρό τον κοίταξε απορημένα.

«Φαντάζομαι τη μητέρα σου και τη μακαρίτισσα την κυρία Χολμς καθισμένες, να ράβουν ή να πλέκουν και να συζητούν: *Αχιλλέας, Ηρακλής, Σέρλοκ, Μάικροφτ*...»

Ο Πουαρό δε μοιράστηκε τη θυμηδία του φίλου του.

«Αν κατάλαβα καλά, υπονοείς ότι δε μοιάζω με Ηρακλή στο παράστημα;»

Τα μάτια του δρα Μπάρτον διέτρεξαν το κοντό, κομψοντυμένο κορμί του Πουαρό, που φορούσε ριγέ παντελόνι, αφεγάδιαστο μαύρο σακάκι και προσεγμένο παπιγιόν, και από τα λουστρινένια παπούτσια του έφτασαν στο ωοειδές κεφάλι του και το τεράστιο μουστάκι που κοσμούσε το επάνω χείλος του.

«Ειλικρινά, Πουαρό», είπε ο δρ Μπάρτον, «δε μοιάζεις! Υποθέτω ότι δεν είχες ποτέ χρόνο να μελετήσεις τους κλασικούς...»

* Patience: υπομονή, impatience: ανυπομονησία. (Σ.τ.Μ.)

«Όντως».

«Κρίμα. Κρίμα. Χάνεις. Αν ήταν στο χέρι μου, θα ανάγκαζα άπαντες να τους μελετούν».

Ο Πουαρό ανασήκωσε τους ώμους.

«Εh bien, μια χαρά πορεύτηκα και χωρίς όλα αυτά».

«Πορεύτηκες! Πορεύτηκες! Το θέμα δεν είναι αν πορεύτηκες. Αυτή είναι εντελώς λανθασμένη αντίληψη. Οι κλασικές σπουδές δεν είναι μια σκάλα που οδηγεί στη γρήγορη επιτυχία, όπως ένα μάθημα σύγχρονης αλληλογραφίας! Σημασία δεν έχουν οι ώρες απασχόλησης κάποιου, αλλά οι ώρες τηςσχόλης. Αυτό το λάθος κάνουμε όλοι. Πάρε τον εαυτό σου για παράδειγμα, πορεύεσαι, αλλά θα θελήσεις να σταματήσεις, να χαλαρώσεις... και τότε τι θα κάνεις στον ελεύθερο χρόνο σου;»

Ο Πουαρό είχε έτοιμη την απάντηση.

«Θα αφοσιωθώ σοβαρά στην καλλιέργεια κολοκύθων».

Ο δρ Μπάρτον αιφνιδιάστηκε.

«Κολοκύθων; Τι; Εκείνα τα τεράστια, φουσκωτά και άνοστα πράγματα;»

«Αχ», είπε ο Πουαρό με ενθουσιασμό. «Μα αυτό είναι το θέμα. Θα μπορούσε να μην είναι καθόλου άνοστα».

«Α! Το ξέρω... τις γαρνίρεις με τυρί, ψιλοκομμένο κρεμμύδι ή λευκή σάλτσα».

«Όχι, όχι... κάνεις λάθος. Έχω την εντύπωση ότι μπορεί να βελτιωθεί η ίδια η γεύση της κολοκύθας. Μπορεί να της δώσει κανείς ένα μπουκέτο γεύσεων...» είπε σηκώνοντας το βλέμμα και κοιτάζοντάς τον.

«Θεέ μου, Πουαρό, δεν είναι μπορντό». Η λέξη *μπουκέτο* θύμιζε στον δρα Μπάρτον το ποτήρι που βρισκόταν δίπλα στον αγκώνα του. Ήπιε μια γουλιά κρασί και το γεύτηκε. «Πολύ καλό κρασί. Πολύ ποιοτικό. Όντως». Έγνεψε επιδοκιμαστικά. «Αλλά όλο αυτό με τις κολοκύθες... φαντάζομαι δε σοβαρολογείς... Δεν εννοείς», είπε με τρόμο, «ότι όντως θα σκύβεις... θα σκύβεις», επανέλαβε κατεβάζοντας έντρομος τα χέρια στη στρογγυλή κοιλιά του για

συμπαράσταση, «και θα τους ρίχνεις κοπριά με το φτυάρι και θα τις ποτίζεις βουτώντας τούφες μαλλιού σε νερό και όλα αυτά;»

«Φαίνεται», είπε ο Πουαρό, «ότι είσαι πολύ εξοικειωμένος με την καλλιέργεια κολοκύθων».

«Είχα δει πώς το κάνουν οι περιβολάρηδες όταν έμνα στην επαρχία. Αλλά σοβαρά, Πουαρό, κόμπι που διάλεξες! Σύγκρινέ το αυτό», είπε και η φωνή του χαμήλωσε σε ένα γουργουρητό ικανοποίησης, «με μια πολυθρόνα μπροστά από τη φωτιά, σε ένα μακρόστενο, χαμηλοτάβανο δωμάτιο περιστοιχισμένο βιβλία... πρέπει να είναι μακρόστενο, όχι τετράγωνο. Βιβλία παντού γύρω σου. Ένα ποτήρι πορτό και ένα βιβλίο ανοιχτό στο χέρι. Και ο χρόνος να σταματάει ενώ διαβάζεις...» Άρχισε να απαγγέλλει δυνατά:

*«Μήτι δ' αὔτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ νῆα
θοῆν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι».*

Και μετέφρασε:

*«Με σόφισμα στις θάλασσας τ' αγριεμένα πλάτη
το ανεμόδαρτ' οδηγεί καράβι ο κυβερνήτης...»*

»Φυσικά, είναι αδύνατο να αποδοθεί το πνεύμα του πρωτοτύπου».

Εκείνη τη στιγμή, πάνω στον ενθουσιασμό του, φάνηκε να έχει ξεχάσει εντελώς τον Πουαρό, κι εκείνος, παρακολουθώντας τον, αισθάνθηκε ξαφνικά μια αμφιβολία – ένα δυσάρεστο κέντρισμα. Μήπως όντως υπήρχε εδώ κάτι που είχε στερηθεί; Ένας πνευματικός πλούτος; Τον κυρίευσε ένα αίσθημα λύπης. Ναι, θα έπρεπε να είχε εξοικειωθεί με τα αρχαία κλασικά... από καιρό... Τώρα, δυστυχώς, ήταν πολύ αργά...

Ο δρ Μπάρτον τον έβγαλε από τη μελαγχολία του.

«Εννοείς ότι σκέφτεσαι πραγματικά να σταματήσεις;»

«Ναι».

Ο συνομιλητής του γέλασε.

«Δε θα το κάνεις!»

«Μα σε βεβαιώ...»

«Δε θα μπορέσεις να το κάνεις, Πουαρό. Έχεις υπερβολικό ενδιαφέρον για τη δουλειά σου».

«Όχι, κάνω όντως όλες τις ετοιμασίες. Μερικές ακόμη υποθέσεις, προσεκτικά επιλεγμένες... όχι ό,τι παρουσιάζεται, καταλαβαίνεις... μόνο προβλήματα της αρεσκείας μου».

Ο δρ Μπάρτον χαμογέλασε.

«Έτσι πάει. Μια δυο υποθέσεις ακόμη, μόνο μία ακόμη... και ούτω καθεξής. Η τελευταία παράστασή σου αργεί πολύ, Πουαρό!»

Γέλασε και πετάχτηκε όρθιος σαν αξιολάτρευτο ασπρομάλλικο ξωτικό.

«Οι δικοί σου άθλοι δεν είναι σαν του Ηρακλή», πρόσθεσε. «Εσύ τους κάνεις από αγάπη για το επάγγελμά σου. Θα δεις ότι έχω δίκιο. Βάζω στοίχημα ότι σε δώδεκα μήνες θα βρίσκεσαι ακόμη εδώ και οι κολοκύθες», είπε ανατριχιάζοντας, «θα παραμένουν άνοστες».

Ο δρ Μπάρτον αποχαιρέτησε τον οικοδεσπότη του και έφυγε από το λιτό δωμάτιο.

Φεύγει και από αυτές τις σελίδες και δε θα επιστρέψει. Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι αυτό που άφησε πίσω του, μια Ιδέα.

Γιατί μετά την αναχώρησή του ο Ηρακλής Πουαρό ξανακάθισε αργά σαν να έβλεπε όνειρο και μουρμούρισε:

«Οι Άθλοι του Ηρακλή... *Mais oui, c'est une idée, ça...*»

Η επόμενη μέρα βρήκε τον Ηρακλή Πουαρό να μελετάει προσεκτικά έναν μεγάλο δερματόδετο τόμο και άλλα λεπτότερα βιβλία, ρίχνοντας περιστασιακά ανήσυχες ματιές σε διάφορα δακτυλογραφημένα σημειώματα.

Η γραμματέας του, η δεσποινίς Λέμον, είχε εντολή να συλλέξει πληροφορίες για τον Ηρακλή και να του τις φέρει.

Η δεσποινίς Λέμον είχε επιτελέσει το καθήκον της χωρίς κανέ-

να ενδιαφέρον (δεν είναι από τους ανθρώπους που θα αναρωτηθεί γιατί πρέπει να κάνει κάτι!), αλλά με απόλυτη αποτελεσματικότητα.

Τώρα, ο Πουαρό είχε βυθιστεί σε έναν ακατανόητο ωκεανό αρχαιοελληνικών μύθων, όπου γινόταν ιδιαίτερη μνεία στον «Ηρακλή, ένδοξο ήρωα, ο οποίος, αφού απεβίωσε, κατετάγη ανάμεσα στους θεούς, λαμβάνοντας αντίστοιχες τιμές».

Μέχρις εδώ καλά – όμως έπειτα κάθε άλλο παρά εύκολα ήταν τα πράγματα. Για δύο ώρες ο Πουαρό διάβαζε επιμελώς, κρατούσε σημειώσεις, συνοφρυωνόταν, συμβουλευόταν τα χαρτιά του και τις υπόλοιπες βιβλιογραφικές πηγές. Τελικά, βυθίστηκε πίσω στην πολυθρόνα και κούνησε το κεφάλι. Το αίσθημα πικρίας που του είχε προκληθεί το προηγούμενο βράδυ εξαφανίστηκε. Τι λαός!

Πάρτε αυτόν τον Ηρακλή – αυτόν τον ήρωα, για παράδειγμα! Τι ήρωας; Δεν ήταν παρά ένα μεγαλόσωμο, μυώδες πλάσμα χαμηλής ευφυΐας, με εγκληματικές τάσεις! Στον Πουαρό θύμισε κάποιον Αντόλφ Ντουράν, χασάπη, που είχε δικαστεί στη Λιόν το 1895 – έναν άνθρωπο δυνατό σαν ταύρο, που είχε σκοτώσει αρκετά παιδιά. Το ελαφρυντικό του ήταν η επιληψία –ασθένεια από την οποία, αναμφίβολα, έπασχε–, αν και το κατά πόσο ήταν grand mal ή petit mal αποτέλεσε θέμα πολυήμερων διαβουλεύσεων. Αυτός ο αρχαίος Ηρακλής υπέφερε μάλλον από grand mal επιληψία. Όχι, ο Πουαρό κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι. Αν αυτή ήταν η ιδέα του ήρωα που ασπάζονταν οι αρχαίοι Έλληνες, τότε, σύμφωνα με τα σύγχρονα πρότυπα, ήταν σίγουρα απαράδεκτη. Ολόκληρο το μοτίβο της κλασικής αρχαιότητας τον σόκαρε. Όλοι αυτοί οι θεοί και οι θεές φαίνεται ότι είχαν τόσο διαφορετικά ψευδώνυμα όσα και οι σύγχρονοι εγκληματίες. Πράγματι, έμοιαζαν με τον κλασικό τύπο εγκληματία. Οιοποσία, ακολασία, αιμομιξία, βιασμοί, λεηλασίες, φόνοι και μηχανορραφίες – αρκετά για να κρατήσουν έναν juge d'Instruction απασχολημένο διά παντός. Δεν είχαν ευπρεπή οικογενειακή ζωή. Δε διέθεταν ούτε τάξη ούτε μέθοδο. Ακόμη και στα εγκλήματά τους... δεν υπήρχε ούτε τάξη ούτε μέθοδος!

«Όχι και ήρωας!» είπε ο Πουαρό, έχοντας χάσει πάσα ιδέα, και σπκώθηκε όρθιος.

Κοίταξε τριγύρω του επιδοκιμαστικά. Ένα τετράγωνο δωμάτιο, με καλαίσθητα τετράγωνα σύγχρονα έπιπλα – ακόμη και ένα όμορφο σύγχρονο γλυπτό που αντιπροσώπευε έναν κύβο ακουμπισμένο πάνω σε έναν άλλο κύβο και από πάνω του μια γεωμετρική κατασκευή από χάλκινο σύρμα. Και στη μέση αυτού του καθαρού και τακτοποιημένου δωματίου, ο ίδιος. Κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Εκεί μπροστά του στεκόταν λοιπόν ένας σύγχρονος Ηρακλής – πολύ διαφορετικός από εκείνο το δυσάρεστο σκαρίφημα μιας γυμνής φιγούρας με φουσκωτούς μυς, που κράδαινε ένα ρόπαλο. Αντ' αυτού, μια βραχύσωμη φιγούρα με το πρόσωπο αστικό ντύσιμο και μουστάκι –τέτοιο που ο αρχαίος Ηρακλής ούτε ονειρεύτηκε ποτέ να αφήσει–, ένα μουστάκι μεγαλοπρεπές, αλλά ταυτόχρονα εκλεπτυσμένο.

Ωστόσο, υπήρχε ανάμεσα στον Ηρακλή Πουαρό και τον Ηρακλή της κλασικής μυθολογίας μία ομοιότητα. Αναμφίβολα και οι δύο συνέβαλλαν αποφασιστικά στο να απαλλαγεί η ανθρωπότητα από ορισμένα παράσιτα... Και οι δύο θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ευεργέτες της κοινωνίας τους...

Τι είπε χθες βράδυ ο δρ Μπάρτον καθώς έφευγε; «Οι δικοί σου άθλοι δεν είναι σαν του Ηρακλή...»

Μα έκανε λάθος ο ξεμωραμένος. Πρέπει να αναβιώσουν οι Άθλοι του Ηρακλή – ενός σύγχρονου Ηρακλή. Μια ευφυέστατη και διασκεδαστικότερη σύγκριση! Λίγο προτού αποσυρόταν θα αναλάμβανε δώδεκα υποθέσεις, ούτε περισσότερες ούτε λιγότερες, οι οποίες θα επιλέγονταν σύμφωνα με τους δώδεκα άθλους του αρχαίου Ηρακλή. Ναι, αυτό δε θα είναι μόνο διασκεδαστικό, αλλά και καλλιτεχνικό, πνευματικό.

Ο Πουαρό πήρε στα χέρια του το Κλασικό Λεξικό και βυθίστηκε άλλη μια φορά στην αρχαία ελληνική μυθολογία. Δε σκόπευε να μιμηθεί πολύ πιστά τον πρόδρομό του. Δε θα υπήρχαν ούτε γυναίκες ούτε ο χιτώνας του Νέσσου... Οι άθλοι και μόνο αυτοί.

Ο πρώτος άθλος, λοιπόν, θα ήταν το Λιοντάρι της Νεμέας.

«Το Λιοντάρι της Νεμέας», επανέλαβε δυνάτá, δοκιμάζοντας πώς ακούγεται.

Φυσικά, δεν περίμενε ότι θα παρουσιαζόταν μια υπόθεση με πραγματικό λιοντάρι. Θα ήταν υπερβολική σύμπτωση, αν τον προσέγγιζαν οι υπεύθυνοι των ζωολογικών κήπων για να τους λύσει κάποιο πρόβλημα που είχε εμφανιστεί με κάποιο λιοντάρι.

Όχι, εδώ πρέπει να καταφύγει στον συμβολισμό. Η πρώτη υπόθεση θα πρέπει να αφορά κάποιο ονομαστό δημόσιο πρόσωπο, να είναι πολύκροτη και άκρως σημαντική! Κάποιος αρχιεγκληματίας – ή, διαφορετικά, κάποιος που στα μάτια του κόσμου ήταν λιοντάρι. Κάποιος πασίγνωστος συγγραφέας ή πολιτικός ή ζωγράφος – ή ακόμη και μέλος της βασιλικής οικογένειας.*

Η ιδέα της βασιλικής οικογένειας του άρεσε...

Δε θα βιαζόταν. Θα περίμενε καρτερικά – θα περίμενε τη σημαντική εκείνη υπόθεση που θα αποτελούσε τον πρώτο από τους άθλους που θα αναλάμβανε οικειοθελώς.

* Επειδή ο θυρεός της βρετανικής βασιλικής οικογένειας έχει ένα λιοντάρι. [Σ.τ.Μ.]

Το Λιοντάρι της Νεμέας

Τίποτα ενδιαφέρον σήμερα, δεσποινίς Λέμον;» ρώτησε όταν μπήκε στο γραφείο του το επόμενο πρωί.

Εμπιστευόταν τη δεσποινίδα Λέμον. Ήταν μια γυναίκα δίχως φαντασία, που όμως διέθετε ένστικτο. Ότι ανέφερε ως άξιο προσοχής ήταν συνήθως σημαντικό. Ήταν γεννημένη γραμματέας.

«Τίποτα ιδιαίτερο, κύριε Πουαρό. Μόνο μια επιστολή που θεώρησα ότι ίσως σας ενδιέφερε. Την έβαλα στην κορυφή της στοίβας».

«Και τι ακριβώς είναι;» είπε πλησιάζοντας όλο περιέργεια.

«Είναι από κάποιον που επιθυμεί να ερευνήσετε την εξαφάνιση του πεκινουά της συζύγου του».

Ο Πουαρό πάγωσε με το πόδι στον αέρα. Έριξε ένα βλέμμα έντονης αποδοκιμασίας στη δεσποινίδα Λέμον. Εκείνη δεν το παρατήρησε. Άρχισε να δακτυλογραφεί. Δακτυλογραφούσε με την ταχύτητα και την ακρίβεια οπλοπολυβόλου.

Ο Πουαρό κλονίστηκε· κλονίστηκε και πικράθηκε. Η δεσποινίς Λέμον, η αποτελεσματικότερη δεσποινίς Λέμον, τον είχε απογοτεύσει! Ένα πεκινουά... πεκινουά! Και αυτό μετά το όνειρο που είδε χθες βράδυ. Έφυγε από το παλάτι του Μπάκιγχαμ, όπου τον ευχαρίστησε προσωπικά η βασιλική οικογένεια, όταν μπήκε μέσα ο υπηρέτης του με την πρωινή σοκολάτα του και τον ξύπνησε!

Λόγια μαγκώθηκαν στα χείλια του, κάνοντάς τα να τρέμουν – λόγια πνευματώδη, καυστικά. Δεν τα ξεστόμισε γιατί, λόγω της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας της δακτυλογράφησής της, η δεσποινίς Λέμον δε θα τα είχε ακούσει.

Γρυλίζοντας, έπιασε με αποστροφή το πρώτο γράμμα από τη μικρή στοίβα στην άκρη του γραφείου.

Ναι, ήταν ακριβώς όπως τα είχε πει η δεσποινίς Λέμον. Διεύθυνση Λονδίνου – ένα κοφτό, εντελώς επαγγελματικό και αδρό αίτημα. Το θέμα, η απαγωγή ενός πεκινουά. Ένα από εκείνα τα γουρλομάτικα παρακαϊδεμένα κατοικίδια των πλούσιων κυριών. Το πάνω χείλος του Πουαρό στράβωσε καθώς διάβαζε.

Τίποτα ασυνήθιστο. Τίποτα παράξενο... Αλλά, ναι... ναι, σε μια μικρή λεπτομέρεια η δεσποινίς Λέμον είχε δίκιο. Σε μια μικρή λεπτομέρεια υπήρχε κάτι περίεργο.

Ο Πουαρό κάθισε κάτω. Διάβασε αργά και προσεκτικά την επιστολή. Δεν ήταν το είδος της υπόθεσης που ήθελε, το είδος που είχε υποσχεθεί στον εαυτό του ότι θα αναλάμβανε. Δεν ήταν από καμία άποψη εξαιρετικά σημαντική υπόθεση, αντιθέτως ήταν εξαιρετικά ασήμαντη. Δεν ήταν –και αυτή είναι η ουσία της αντίρρησής του– ένας γνήσιος Άθλος του Ηρακλή.

Αλλά, δυστυχώς, είχε περιέργεια...

Ναι, περιέργεια...

Μίλησε δυνατά, ώστε να τον ακούσει η δεσποινίς Λέμον πάνω από τον θόρυβο των πλήκτρων.

«Τηλεφώνησε σε αυτόν τον σερ Τζόσεφ Χόγκιν», πρόσταξε, «και κλείσε μου ένα ραντεβού να τον δω στο γραφείο του όπως προτείνει».

Ως συνήθως, η κυρία Λέμον είχε δίκιο· η υπόθεση τον ενδιέφερε.

«Είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος, κύριε Πουαρό», είπε ο σερ Τζόσεφ Χόγκιν.

Ο Πουαρό έκανε μια επιφυλακτική χειρονομία με το δεξί χέρι του. Εξέφραζε (αν επέλεγε κανείς να την ερμηνεύσει έτσι) θαυμασμό για την αναγνωρισμένη καριέρα του σερ Τζόσεφ και εκτίμηση για την ταπεινότητα με την οποία περιέγραψε τον εαυτό του. Θα μπορούσε επίσης να εκφράζει μια ευγενική απόρριψη της δήλωσης. Σε κάθε περίπτωση, δεν πρόδιδε τη σκέψη που κυριαρχούσε στο μυαλό του Ηρακλή Πουαρό, ότι δηλαδή ο σερ Τζόσεφ ήταν πράγματι (χρησιμοποιώντας τον όρο με την τρέχουσα έννοια) ένας εξαιρετικά συνηθισμένος άνθρωπος. Τα επικριτικά μάτια του Πουαρό σταμάτησαν στο φουσκωμένο προγούλι, στα μικρά γουρουνίσια μάτια, στη βολβοειδή μύτη και στο στόμα με τα κλειστά χείλη. Η γενική εντύπωση που του δημιουργούσε του θύμιζε κάποιον ή κάτι – όμως προς το παρόν δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Μια ανάμνηση ξύπνησε στα βάθη της μνήμης του. Πολύ καιρό πριν... στο Βέλγιο... κάτι που είχε σίγουρα να κάνει με σαπούνι...

Ο σερ Τζόσεφ συνέχισε.

«Είμαι ευθύς. Τα λέω σταράτα. Οι περισσότεροι, κύριε Πουαρό, θα είχαν παρατήσει αυτή την υπόθεση. Θα είχαν θεωρήσει ότι δε θα έπαιρναν ποτέ πίσω τα χρήματά τους και θα την ξεχνούσαν δίχως δεύτερη σκέψη. Όχι, όμως, ο Τζόσεφ Χόγκιν. Είμαι πλούσιος και, που λέει ο λόγος, διακόσιες λίρες δεν είναι τίποτα για μένα».

Ο Πουαρό πετάχτηκε αμέσως.

«Σας συχαίρω», είπε.

«Ορίστε;» Ο σερ Τζόσεφ έκανε μια σύντομη παύση. Τα μικροσκοπικά μάτια του στένεψαν ακόμη περισσότερο. «Αυτό δε σημαίνει ότι συνηθίζω να σκορπάω τα χρήματά μου δεξιά αριστερά», πρόσθεσε αιχμηρά. «Ό,τι θέλω το πληρώνω. Αλλά πληρώνω την τιμή της αγοράς... όχι παραπάνω».

«Γνωρίζετε ότι η αμοιβή μου είναι υψηλή;» ρώτησε ο Πουαρό.

«Ναι, ναι. Αλλά αυτό», είπε ο σερ Τζόσεφ κοιτάζοντάς τον πονηρά, «είναι εντελώς ασήμαντο ζήτημα».

Ο Πουαρό ανασήκωσε τους ώμους.

«Δεν παζαρεύω. Είμαι ειδικός. Και τις υπηρεσίες ενός ειδικού πρέπει κανείς να τις πληρώνει», είπε.

Ο σερ Τζόσεφ μίλησε με ειλικρίνεια.

«Ξέρω ότι είστε κορυφαίος σε τέτοια πράγματα. Ρώτησα και μου είπαν ότι είστε ο καλύτερος που υπάρχει. Σκοπεύω να διαλευκάνω την υπόθεση και δε θα τσιγκουνευτώ. Γι' αυτό σας είπα να έρθετε εδώ».

«Σταθήκατε τυχερός», είπε ο Πουαρό.

«Ορίστε;» είπε ξανά απορημένος ο σερ Τζόσεφ.

«Εξαιρετικά τυχερός», είπε αποφασιστικά ο Πουαρό. «Χωρίς περιπέτες μετριοφροσύνης, μπορώ να πω ότι βρίσκομαι στο απόγειο της καριέρας μου. Πολύ σύντομα σκοπεύω να αποσυρθώ... να ζήσω στην εξοχή, να ταξιδέψω λίγο για να δω τον κόσμο... επίσης να καλλιεργήσω τον κήπο μου... με ιδιαίτερη προσοχή ώστε να βελτιώσω την ποικιλία των κολοκύθων. Εκπληκτικό λαχανικό, αλλά του λείπει γεύση. Ωστόσο, άλλο είναι το θέμα μας. Απλώς ήθελα να σας εξηγήσω ότι, προτού αποσυρθώ, θέλω να ολοκληρώσω μια συγκεκριμένη αποστολή. Αποφάσισα να αναλάβω δώδεκα υποθέσεις. Ούτε περισσότερες ούτε λιγότερες. Δώδεκα Άθλους του Ηρακλή, αν μπορώ να τους χαρακτηρίσω έτσι. Η υπόθεσή σας, σερ Τζόσεφ, είναι η πρώτη από τις δώδεκα. Μου προσέλκυσε το ενδιαφέρον», είπε αναστενάζοντας, «γιατί είναι εξαιρετικά ασήμαντη».

«Σημαντική εννοείτε», είπε ο σερ Τζόσεφ.

«Είπα ασήμαντη. Με καλούν για διάφορους λόγους... να ερευνήσω φόνους, ανεξήγητους θανάτους, ληστείες, κλοπές κοσμημάτων. Αυτή είναι η πρώτη φορά που μου ζητούν να χρησιμοποιήσω τα χαρίσματά μου για να διαλευκάνω την απαγωγή ενός πεκινουά».

«Με ξαφνιάζετε!» γρύλισε ο σερ Τζόσεφ. «Θα υπέθετα ότι ήταν άπειρες οι γυναίκες που θα σας ζητούσαν να βρείτε τους σκύλους τους».

«Ναι, όντως. Αλλά αυτή είναι η πρώτη φορά που με καλεί να αναλάβω την υπόθεση ο σύζυγος».

Τα μικροσκοπικά μάτια του σερ Τζόσεφ στένεψαν με ικανοποίηση.

«Αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί σας σύστησαν. Είστε έξυπνος τύπος, κύριε Πουαρό», είπε.

«Αν θέλετε τώρα, πείτε μου τα περιστατικά της υπόθεσης. Πότε εξαφανίστηκε ο σκύλος;»

«Πριν από μία εβδομάδα ακριβώς».

«Και η σύζυγός σας θα είναι πλέον σε έξαλλη κατάσταση, υποθέτω...»

Ο σερ Τζόσεφ τον κοίταξε επίμονα.

«Δεν καταλάβατε. Ο σκύλος επεστράφη», απάντησε.

«Επεστράφη; Τότε επιτρέψτε μου να σας ρωτήσω, τι ρόλο παίζω εγώ στην υπόθεση;»

Ο σερ Τζόσεφ αναψοκοκκίνισε.

«Γιατί δε θα αφήσω να με εξαπατήσουν! Τώρα λοιπόν, κύριε Πουαρό, θα σας πω ολόκληρη την ιστορία. Τον σκύλο τον έκλεψαν πριν από μία εβδομάδα... από τους κήπους του Κένσινγκτον όπου είχε βγει με την υπηρέτρια της συζύγου μου. Την επόμενη μέρα η σύζυγός μου έλαβε ένα αίτημα για λύτρα ύψους διακοσίων λιρών. Ακούσατε; Διακόσιες λίρες! Για ένα καταραμένο μικρό αγρίμι που, ούτως ή άλλως, μπλέκεται συνεχώς στα πόδια μου!»

«Φυσικά, δεν εγκρίνατε την καταβολή ενός τέτοιου ποσού;» μουρμούρισε ο Πουαρό.

«Φυσικά όχι... και δε θα το έκανα σε καμία περίπτωση! Η Μίλι, η σύζυγός μου, το γνώριζε αυτό πολύ καλά. Γι' αυτό δε μου είπε τίποτα. Απλά έστειλε τα χρήματα... σε χαρτονομίσματα της μίας λίρας όπως οριζόταν... στη διεύθυνση που της έδωσαν».

«Και ο σκύλος επεστράφη;»

«Ναι. Το ίδιο βράδυ το κουδούνι χτύπησε και το μικρό αγρίμι καθόταν στο κατώφλι. Και έξω ούτε ψυχή».

«Ωραία. Συνεχίστε».

«Τότε, φυσικά, η Μίλι ομολόγησε τι είχε κάνει και έχασα αρκετά την ψυχραιμία μου. Ωστόσο, έπειτα από λίγο ηρέμησα... άλ-

λωστε, ό,τι ήταν να γίνει είχε γίνει και δεν μπορείς να περιμένεις από γυναίκα να φερθεί λογικά. Τολμώ να πω ότι δε θα ασχολούμουν ξανά με όλο αυτό, αν δε συναντούσα τον γερο-Σάμιουελσον στη λέσχη».

«Αλήθεια;»

«Πρέπει να είναι κανονική κομπίνα όλο αυτό, που να πάρει! Το ίδιο ακριβώς συνέβη και σε εκείνον. Τριακόσιες λίρες ξάφρισαν από τη γυναίκα του. Αυτό παραπήγαίνε. Αποφάσισα ότι έπρεπε να βάλω ένα τέλος. Και σας κάλεσα».

«Μα, σερ Τζόσεφ, δε θα ήταν πιο σωστό και πολύ πιο οικονομικό να καλέσετε την αστυνομία;»

Ο σερ Τζόσεφ έτριψε τη μύτη του.

«Είστε παντρεμένος, κύριε Πουαρό;» είπε.

«Δυστυχώς», απάντησε ο Πουαρό, «δεν είχα τη χαρά».

«Χμμ», έκανε ο σερ Τζόσεφ. «Δεν ξέρω αν είναι χαρά, αλλά, αν ήσασταν, θα γνωρίζατε ότι οι γυναίκες είναι παράξενα πλάσματα. Η σύζυγός μου έπαθε υστερία και μόνο που ανέφερα την αστυνομία της μπήκε στο μυαλό ότι κάτι θα πάθαινε ο Σαν Τουγκ αν πήγαίνα στις Αρχές. Δεν ήθελε ούτε να ακούσει... και μπορώ να πω ότι δεν ενθουσιάστηκε ούτε με την ιδέα να καλέσω εσάς. Αλλά εκεί πάτησα πόδι και τελικά υποχώρησε. Να θυμάστε όμως ότι δεν της αρέσει».

«Η κατάσταση, αντιλαμβάνομαι, είναι εξαιρετικά λεπτή. Θα μπορούσα ενδεχομένως να κάνω μερικές ερωτήσεις στη μαντάμ σύζυγό σας και να μάθω περισσότερες λεπτομέρειες από εκείνη, ενώ ταυτόχρονα την καθησύχαζα για τη μελλοντική ασφάλεια του σκύλου της;» ρώτησε ο Πουαρό.

Ο σερ Τζόσεφ έγνεψε καταφατικά και σηκώθηκε όρθιος. «Θα σας πάω αμέσως με το αυτοκίνητο», είπε.

II

Στο μεγάλο, ζεστό, πλούσια διακοσμημένο σαλόνι κάθονταν δύο γυναίκες.

Όταν μπήκαν μέσα ο σερ Τζόσεφ και ο Ηρακλής Πουαρό, ένα μικρό πεκινουά τούς όρμησε, γαβγίζοντας μανιασμένα, και άρχισε να γυρίζει απειλητικά γύρω από τα πόδια του Πουαρό.

«Σαν... Σαν, έλα δω. Έλα στη μαμά, αγάπη μου... Πιάσ' τον, δεσποινίς Κάρναμπι».

Η άλλη γυναίκα πετάχτηκε προς τον σκύλο και ο Πουαρό μίλησε χαμηλόφωνα.

«Πραγματικός λέοντας», είπε.

Η γυναίκα έπιασε τον Σαν Τουγκ και συμφώνησε λαχανιασμένα.

«Ναι, όντως, είναι πολύ καλός φύλακας. Δε φοβάται κανέναν και τίποτα. Τι καλό σκυλάκι».

Έχοντας κάνει τις απαραίτητες συστάσεις, ο σερ Τζόσεφ είπε:

«Λοιπόν, κύριε Πουαρό, θα σας αφήσω στη δουλειά σας». Με ένα κοφτό νεύμα έφυγε από το σαλόνι.

Η λαίδη Χόγκιν ήταν μια εύσωμη, αφίθυμη γυναίκα με κόκκινα μαλλιά βαμμένα με χένα. Η υπηρέτριά της, η νευρική δεσποινίς Κάρναμπι, ήταν ένα παχουλό, συμπαθές πλάσμα γύρω στα σαράντα με πενήντα. Φερόταν στη λαίδη Χόγκιν με μεγάλο σεβασμό και φαινόταν να την τρέμει.

«Τώρα, λαίδη Χόγκιν, πείτε μου, σας παρακαλώ, όλες τις λεπτομέρειες του ειδικού αυτού εγκλήματος», είπε ο Πουαρό.

Η λαίδη Χόγκιν αναψοκοκκίνισε.

«Χαίρομαι πολύ που το λέτε αυτό, κύριε Πουαρό. Γιατί πρόκειται όντως περί εγκλήματος. Τα πεκινουά είναι εξαιρετικά ευαίσθητα... το ίδιο ευαίσθητα με τα παιδιά. Ο δύστυχος ο Σαν Τουγκ μπορεί να πέθαινε απλά και μόνο από την τρομάρα του».

Η δεσποινίς Κάρναμπι παρενέβη, λαχανιασμένη ακόμη.

«Ναι, ήταν σατανικό... σατανικό!»

«Παρακαλώ, πείτε μου τι συνέβη».

«Λοιπόν, τα πράγματα έχουν ως εξής: Ο Σαν Τουνγκ είχε βγει βόλτα στο πάρκο με τη δεσποινίδα Κάρναμπι...»

«Αχ, η δύσμοιρη... εγώ φταίω για όλα», παρενέβη η υπηρέτρια. «Πώς μπόρεσα να είμαι τόσο ανόητη... τόσο απρόσεκτη...»

«Δε θέλω να σας επιπλήξω, δεσποινίς Κάρναμπι, αλλά πιστεύω ότι θα μπορούσατε να είστε σε μεγαλύτερη επαγρύπνηση», είπε η λαίδη Χόγκιν καυστικά.

Ο Πουαρό κοίταξε την υπηρέτρια.

«Τι συνέβη;»

Εκείνη άρχισε να μιλάει γρήγορα και κάπως σαστισμένα.

«Βασικά, ήταν πολύ παράξενο! Μόλις είχαμε διασχίσει το μονοπάτι με τα λουλουδία. Ο Σαν Τουνγκ φορούσε, φυσικά, λουρί. Τον είχα αφήσει προηγουμένως να τρέξει ελεύθερος στο γρασίδι. Ετοιμαζόμουν να γυρίσω σπίτι, όταν μου τράβηξε την προσοχή ένα μωρό σε ένα καροτσάκι... τόσο αξιαγάπητο μωρό... μου χαμογέλασε... γλυκά ροδαλά μάγουλα... και τι μπουύκλες! Δεν μπόρεσα να αντισταθώ και ρώτησα την κυβερνάντα του πόσο ήταν. Δεκαεφτά μηνών, απάντησε και είμαι σίγουρη ότι δεν της μίλησα πάνω από ένα δυο λεπτά, αλλά, όταν κοίταξα ξαφνικά κάτω, ο Σαν είχε εξαφανιστεί. Το λουρί ήταν κομμένο...»

«Αν ήσουν πιο προσεκτική στην εκτέλεση των καθηκόντων σου, κανείς δε θα μπορούσε να σε πλησιάσει κρυφά και να κόψει το λουρί», είπε η λαίδη Χόγκιν.

Η δεσποινίς Κάρναμπι φαινόταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

«Και τι συνέβη μετά;» είπε ο Πουαρό.

«Φυσικά, έψαξα παντού. Και τον φώναξα! Και ρώτησα τον φύλακα του πάρκου αν είχε δει κανέναν να κουβαλάει ένα πεκινουά. Αλλά δεν είχε προσέξει τίποτα τέτοιο... και δεν ήξερα τι να κάνω... και συνέχισα να ψάχνω, αλλά τελικά αναγκάστηκα και γύρισα σπίτι...»

Η δεσποινίς Κάρναμπι σώπασε. Ο Πουαρό μπορούσε να φανταστεί πολύ καλά τι ακολούθησε.

«Και ύστερα λάβατε το γράμμα;» ρώτησε.

Τη διήγηση συνέχισε η λαίδη Χόγκιν.

«Το επόμενο πρωί με το πρώτο ταχυδρομείο. Έλεγε ότι, αν ήθελα να ξαναδώ ζωντανό τον Σαν Τουγκκ, έπρεπε να στείλω διακόσιες λίρες σε χαρτονομίσματα της μίας λίρας με απλό ταχυδρομείο στον λοχαγό Κέρτις, Μπλούμσμπερι Ρόουντ Σκουέαρ 38. Έγραφε ότι, αν τα χρήματα ήταν προσημειωμένα ή αν ειδοποιούνταν η αστυνομία, τότε... τότε... *θα κόψουμε τα αυτιά και την ουρά του Σαν Τουγκκ!*»

Η δεσποινίς Κάρναμπι άρχισε να μυξοκλαίει.

«Απαίσιο», ψιθύρισε. «Πώς γίνεται οι άνθρωποι να είναι τέτοια τέρατα!»

Η λαίδη Χόγκιν συνέχισε:

«Έλεγε ότι, αν έστελνα αμέσως τα χρήματα, θα μου επέστρεφαν τον Σαν Τουγκκ το ίδιο βράδυ σώο και αβλαβή, αλλά αν... αν μετά πήγαινα στην αστυνομία, θα την πλήρωνε εκείνος...»

Η δεσποινίς Κάρναμπι μουρμούρισε κλαίγοντας:

«Θεέ μου, ακόμη και τώρα φοβάμαι... φυσικά, ο κύριος Πουαρό δεν είναι ακριβώς η αστυνομία...»

»Καταλαβαίνετε, λοιπόν, κύριε Πουαρό, ότι θα πρέπει να είστε εξαιρετικά προσεκτικός».

Ο Πουαρό έσπυε να την καθουσιάσει.

«Μα, εγώ δεν είμαι η αστυνομία. Οι έρευνές μου θα διεξαχθούν διακριτικά και αθόρυβα. Να είστε βέβαιη, λαίδη Χόγκιν, ότι ο Σαν Τουγκκ θα είναι απόλυτα ασφαλής. Αυτό το εγγυώμαι».

Και οι δύο κυρίες φάνηκαν να ανακουφίζονται με τη μαγική αυτή λέξη.

«Έχετε το γράμμα;» συνέχισε ο Πουαρό.

Η λαίδη Χόγκιν κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Όχι, οι οδηγίες έλεγαν να το βάλω στον φάκελο με τα χρήματα».

«Και το κάνατε;»

«Ναι».

«Χμμ, κρίμα».

Η δεσποινίς Κάρναμπι μίλησε εύθυμα.

«Αλλά έχω ακόμη το λουρί του σκύλου. Να πάω να το φέρω;»

Έφυγε από το σαλόνι. Ο Πουαρό εκμεταλλεύτηκε την απουσία της για να κάνει ορισμένες ερωτήσεις για εκείνη.

«Η Έιμι Κάρναμπι; Α! Καλή είναι. Καλόψυχη, αλλά ανόητη. Έχω αλλάξει αρκετές υπηρέτριες και ήταν όλες εντελώς ανόητες. Αλλά η Έιμι έδειχνε αφοσίωση στον Σαν Τουγκκ και αναστατώθηκε πολύ με όλο αυτό... όπως κι έπρεπε! Άκου να σκύψει πάνω από το καρτσάκι του μωρού και να παραμελήσει τον μικρό, γλυκό μου Σαν! Όλες οι ηλικιωμένες υπηρέτριες είναι ίδιες, κάνουν σαν χαζές με τα μωρά! Όχι, είμαι σίγουρη ότι δεν έχει καμία ανάμειξη στην υπόθεση».

«Φαίνεται απίθανο», συμφώνησε ο Πουαρό. «Αλλά, αφού ο σκύλος εξαφανίστηκε υπό την επιτήρησή της, πρέπει να επιβεβαιώσουμε ότι λέει την αλήθεια. Είναι μαζί σας καιρό;»

«Σχεδόν έναν χρόνο. Είχε εξαιρετικές συστάσεις. Ήταν με τη λαίδη Χάρτινγκφιλντ μέχρι που πέθανε... δέκα χρόνια, νομίζω. Ύστερα για λίγο καιρό κοιτούσε την άρρωστη αδελφή της. Είναι πραγματικά εξαιρετικό πλάσμα, αλλά εντελώς ανόητη, όπως είπα».

Εκείνη τη στιγμή η Έιμι Κάρναμπι επέστρεψε, λίγο πιο λαχαιασμένη από πριν, με το κομμένο λουρί, το οποίο παρέδωσε στον Πουαρό με μεγάλη σοβαρότητα, κοιτάζοντάς τον γεμάτη ελπίδα και ανυπομονησία.

Ο Πουαρό το εξέτασε προσεκτικά.

«Mais oui», είπε. «Σίγουρα κάποιος το έκοψε».

Οι δυο γυναίκες περίμεναν ανυπόμονα.

«Θα το κρατήσω», τους είπε.

Το έβαλε με σοβαρότητα στην τσέπη του. Οι δυο γυναίκες ξεφύσησαν ανακουφισμένα. Φαίνεται ότι έκανε αυτό ακριβώς που ήλπιζαν.

Οι Άθλοι του Ηρακλή... Mais oui, c'est une idée, ça...

Ο Ηρακλής Πουαρό σκέφτεται σοβαρά ν' αποσυρθεί για να... καλλιεργήσει κολοκύθες. Όμως, προτού αποχαιρετήσει οριστικά τον κόσμο του εγκλήματος και της τιμωρίας του, θέλει να κάνει κάτι αντάξιο του ονόματός του.

Θα λύσει δώδεκα υποθέσεις, καθεμιά από τις οποίες θα παραπέμπει και σε έναν άθλο του αρχαίου συνονόματού του. Δώδεκα υποθέσεις που θα αφήσουν εποχή και θα δώσουν ένα καλό μάθημα στον φίλο του, τον δόκτορα Μπάρτον, που τον ειρωνεύεται καλόκαρδα ότι δεν έχει το παράστημα του ημίθεου!

Για αρχή, λοιπόν, πρέπει να βρει έναν κακοποιού ισχυρό και προβεβλημένο σαν το Λιοντάρι της Νεμέας...

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22901

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ